

Samen kerken....

Oecumene in Borne.

Graag neem ik u even mee terug naar de oecumenische viering van zondag 22 januari jl. Samen hebben we echt gevierd! Een feestelijke afsluiting van 'de week van gebed om eenheid onder de christenen'.

In een zeer goed gevulde Bornse - oorspronkelijk katholieke- oude kerk mochten we samen vieren, bidden en vooral zingen! met de zevenarmige kandelaar uit de Theresiakerk, met het doopvont uit de Nieuwe Kerk met de treffende tekst: 'één Doop, één God, één Geloof' in ons midden. De Paaskaars en de kaars van de Raad voor Kerken brandde vurig. Het duurde 90 minuten, maar ik heb me geen minuut verveeld. Velen met mij vermoed ik, omdat mensen ontroerd, aangeraakt en blij naar afloop samen 'koffie dronken' en enthousiast napratend vertelden over hetgeen ze gehoord en ervaren hadden...

Verhalen kwamen los: vroeger bij ons thuis was het ondenkbaar dat we op zondag mochten werken: breien mocht alleen wanneer je niet de intentie had om de trui of sjaal zo snel mogelijk af te krijgen, wel voor je plezier en ontspanning mocht je breien.

Verhalen over verkering met iemand van een andere kerk....ondenkbaar in die tijd bij ons thuis...vertelden mensen. De psalmen werden bij ons thuis nog op hele noten gezongen en vader begeleidde dat op het harmonium dat in de voorkamer stond. Ach ja, zei een ander 'tijden veranderen: vroeger thuis werd er nog gebeden voor het en na het eten, nu lukt me dat niet meer. Alleen als de kleinkinderen komen logeren, dan probeer ik het nog wel. Dan geef ik ze ook altijd een kruisje op hun voorhoofd als ze gaan slapen'. 'Ik zing altijd met ze, zegt een andere grootouder 'Ik ga slapen, ik ben moe, sluit mijn beide oogjes toe. Here houdt ook deze nacht over mij getrouw de wacht'. Of dat gebedje over die veertien engeltjes die je navolgen en begeleiden naar een hemels paradijs. Amen.

Ook klonk het schrijnend hoe weinig gelegenheid men soms vindt om over het geloof te spreken met elkaar in eigen familie- en/of vriendenkring.

Ook hoorden we terug over de dankbare verwondering van het mogen leven in een vrij land, God-zij-dank. En dat terwijl de Christenvervolgingen nooit erger zijn dan op dit moment in de wereld, hoewel we ons dat in eigen land nauwelijks realiseren.

Of die vraag naar 'het sacrament van boete en verzoening': biechten is toch ook bij de katholieken afgeschaft...? Zondebesef bij Luther was toch heel groot...dat is niks voor mij... Luther was ook maar een man van zijn tijd...het is goed te bedenken dat wij dat ook zijn! Dat relativeert. Ik hoop eigenlijk wel dat men over 100 jaar ergens hoort: 'in Borne hebben ze toen al een enthousiaste oecumenische viering mogen beleven. Wat een sufferds dat ze dat niet vaker deden dan een paar keer per jaar!' ☺

Deze verhalen gaf ons het gevoel van samenkomen en delen: Christenen zoeken elkaar op.

In het huidige tijdsgewricht staan we zoals we zijn... en juist dat zongen we samen '*neem mij aan zoals ik ben, wek in mij wie ik zal zijn, druk uw zegel op mijn ziel en leef in mij*'. Het jaar van Barmhartigheid, waarin vergeving en verzoening centraal stonden, staat hand in hand met het Lutherjaar, 500 jaar her-vorming. We zijn als mensen, pelgrims onderweg, we zoeken en we vinden en we zoeken opnieuw. Neem mij aan zoals ik ben...Hier ben ik God! Dat maakt ook dat we accepteren dat de ander is zoals hij of zij is! Maar dat wordt soms wat lastiger in de weerbarstigheid van ons dagelijkse leven. Dan mogen we voelen en ervaren dat Gods onvoorwaardelijke Liefde altijd groter is dan onze menselijke beperkingen: hiermee

is dan bedoeld te zeggen dat we ons als christenen realiseren dat de kerk 'maar een menselijke vorm is'. Gods Liefde is vele malen groter en voor iedereen die dat wil, bereikbaar! Wanneer we ons verwonderen over Gods Liefde, helpt het om jezelf als mens te relativieren. Als we dat doen, ook als kerk, dan zal er veel ruimte zijn. De kerk heeft u nodig! Samen vormen we de veelkleurigheid van Christus. **Christus maakt het verschil!** Hij heeft ons leren bidden en Hij heeft ons anders leren omgaan met macht. Bidden voor je vijanden is nog steeds het moeilijkste gebed.

Paus Franciscus vroeg op hervormingsdag 31 oktober jl. om vergeving voor de afgelopen 500 jaar aan zowel katholieke als ook protestante zijde. Bovenal dankte en prees hij 'de vrucht van de Heilige Geest' dat we ondanks diverse verschillen, toch de eenheid onder Christenen bewaard hebben! met respect voor ieders traditie.

Dank past ook aan het bijzondere gelegenheidskoor dat met 45 mensen –inclusief dirigent en begeleider- meer dan fantastisch gezongen heeft. Voor herhaling vatbaar, heb ik gehoord...

Dank voor wie aanwezig was en dank voor uw gebed om eenheid!
Blijf dit doen om Hem te gedenken.

Want wanneer wij Christus omarmen, komen we vanzelf bij elkaar!

Bent u nieuwsgierig geworden, dan kunt u nog terugvinden waarover het ging door www.kerkopmroep.nl te kiezen op uw computer. U kiest vervolgens de provincie Overijssel en dan Borne en u kunt beluisteren en ervaren hetgeen we gedeeld hebben.

Carla Roetgerink.